

lutaordningens Administration skønnes at være af Betydning, at Oplysninger i saa Henseende kan foreligge. De paagældende Oplysninger vil iøvrigt — ligesom Oplysningerne om den industrielle Produktion — ogsaa kunne have almindelig økonomisk-statistisk Interesse.

Ved Bestemmelsen i Forslagets § 14, 2det Stykke, 1ste Punktum, gives der Ministeren for Handel, Industri og Søfart Bemyndigelse til at foretage saadanne Afgivelser fra Lovens almindelige Forskrifter, som særlige færøske Forhold maatte tilsige, hvilket der i forskellig Henseende kan være Trang til. Selv om Valutaloven ikke omfatter Grønland, er Lovens Bestemmelser dog af Betydning saavel for Indførselen til Grønland som for Udførselen af grønlandske Produkter, der sædvanlig foregaar over Danmark, og det er derfor foreslaaet at give Ministeren en tilsvarende Dispensationsadgang, hvor grønlandske Forhold taler herfor, som hvor der er Tale om færøske Forhold.

Endvidere er der ved Forslagets § 14, 2det Stykke, 2det Punktum, givet Ministeren Bemyndigelse til efter Samraad med Statsministeren, Udenrigsministeren og Landbrugsministeren at fravige de i Loven indeholdte Bestemmelser, for saa vidt angaar Samhandel og Overførsel af Penge og Værdipapirer mellem Island og Danmark.

Til § 15.

I Forslagets § 15 bestemmes, at Erklæringer angaaende Forhold, der omfattes af

Loven, kan kræves afgivet paa Tro og Love, idet det under den hidtil gældende Lovgivning har været følt som et Savn, at der ikke forelaa Grundlag for at kræve Erklæringer afgivet paa Tro og Love, saaledes at Reglerne i Straffelovens Kap. 17 angaaende Straf for urigtige, paa Tro og Love afgivne Erklæringer kunde anvendes.

Til § 16.

Bestemmelserne i § 16 tilsigter at tydeliggøre de gældende Regler om Tab af Importret i Forbindelse med Forskrifterne om Indskriden og Straf som Følge af Udnyttelse af Vareknaphed ved urimelig Prisansættelse.

Til § 17.

I § 17 er de hidtidige Straffebestemmelser for Overtrædelse af Valuta-Forskrifterne paa Grundlag af indvundne Erfaringer udformet noget mere detailleret end hidtil, idet dog de hidtidige Strafferammer er beholdt.

Reglen i § 17, 2det Stykke, 2det Punktum, hvorefter den almindelige Forældelsesfrist for Straffeansvar er foreslaet forlænget til 5 Aar, er efter indvundne Erfaringer fundet paakrævet.

Til § 18.

I § 18 foreslaas det, at Loven har Gyldighed indtil Udgangen af December 1939, hvorhos det bestemmes, at Tidspunktet for Lovens Ikrafttrædelse fastsættes ved kongelig Anordning.